

Pár vzpomínek na krásnou práci

Na konci září zemřel Petr Skoumal. Není asi na něm, abych vypočítával, o co všechno přichází česká kultura, k tomu jsou tu povolanejší – novináři, hudební publicisté, co já vím, kdo ještě... Já mohu být osobnější.

Začali jsme spolupracovat před jedenácti lety, v roce 1983. Tehdy mi někdo pustil demosnímek s tou dneska tak slavnou písní Koleč Yesterday. A já jsem byl ohromen, něco podobného jsem v našich končinách ještě neslyšel. A ten text...

Petra Skoumala jsem pochopitelně znal z doby dvojice s Janem Vodňanským, tedy spíš jako kabaretiéra a možná i skladatele filmové a divadelní muziky. Ale tohle byla jiná káva, ten zpěv, který zpěvem byl a vlastně moc nebyl, aranžmá (mimořádně vlastně zůstalo stejné i na pozdějším studiovém snímku, který jsem už nazpíval já) mi připomínalo trochu zvuk z desek Petera Gabriela z té doby, prostě fantazie.

Pavla Šruta, který byl autorem textu, jsem znal jen jako jméno. Věděl jsem, že nějaké jeho překlady básní Roberta Gravesa zpívá Luboš Pospíšil, který v té době začínal sólovou kariéru, ale tohle... Dlouho jsem si na to netroufal, bál jsem se, že to nikdy nedokážu zazpívat tak věrohodně jako Petr. Až Láďa Kantor spolu s Honzou Hrubým, kteří se mnou rozjízďeli nový projekt, mě přesvědčili, že právě tohle je ono, že takhle to má být, že to dokážu. A tak jsme začali pracovat. Petr přinesl celou řadu dalších písniček se Šrutovými texty, jednu zhudebněnou Kainarovku, a Pavel Šrut přinesl i nějaké volné, zatím nezahudebněné texty. Začal jsem používat metodu, kterou postupoval Petr, tedy zhudebněvat hotové texty a takhle začal pracovat i Honza Hrubý, který napsal pár věcí taky a vznikla deska Koleč Yesterday, která právě slaví svou reedici po třiceti letech, pak ještě dvě další desky.

V té době jsme se s Petrem Skoumalem poznali blíž i osobně a on pro mě představoval jakousi velkou autoritu, nejenom když jsem natáčel jeho písničky a on seděl ve studiu a říkal mi: „takhle jo, a tohle ne...“ Poslouchal jsem ho, i když jsem zpíval svoje vlastní skladby. Cítil jsem v něm i velkou morálně pevnou, nesmírně vzdělanou osobnost, jejíž životní postoje v té době mě ovlivňovaly neméně, než jeho hudební vkus. Mimořádně, vkus je to, co na něm obdivuji nejvíc; vedle úžasné invence je to právě vkus, který jeho práci tak zvláště odlišuje od jiných, třeba i stejně nadaných autorů. Ta hranice se projevuje nejen ve vlastní hudbě, ale taky ve způsobu její prezentace navenek. Decentní gentlemanství, dané vzděláním, rodinnou tradicí, to je jedna z věcí, která mě na Petru Skoumalovi celou dobu fascinuje. S tím souvisí právě i jeho zvláštní smysl pro humor, naprosto civilní způsob komunikace s publikem, a to i s tím dětským, pro které taky zpíval. Ta nádherná samozřejmost, jak s dětmi na představení Kdyby prase mělo křídla hovořil jako s dospělými a ony tomu rozuměly.

Po revoluci jsme se po nějakou dobu neviděli, já jsem vězel po krk v politice. Až mě v devadesátém šestém oslovil Honza Hrubý, jestli bych mu nenazpíval něco na jeho sólovou desku, že to produkuje právě Petr Skoumal. Samozřejmě jsem souhlasil a najednou jsem dostal do ruky šest písniček s hudbou Honzy Hrubého a překvapivě s texty Petra Skoumala. A byly stejně skvělé, jako jeho hudba. Že si občas psal texty sám, to jsem věděl, koneckonců už jsem měl za

sebou i jeho píseň Zvolna společně s Helenou Arnetovou a CK Vocalem, kde byl i autorem textu, taky jsem znal jeho vlastní desky, kde zpíval svoje texty, jako třeba Po ločas rozpadu, Starej pán, nebo Svatý Václave, ale poprvé jsem se s ním tady setkal jako s textařem jiného skladatele. Tak vznikla společná deska Černý ovce a když jsem se pak vrátil na scénu, po sedmnácti letech jsme společně navázali na starou spolupráci i s Pavlem Šrutem a napsali a natočili desku Poprvé naposledy, kde má Petr šest skvělých písní, které významně ovlivnily můj další comeback. Tyhle písně už byly napsány přímo pro mne, stejně, jako ty dvě poslední, které jsem nazpíval na naši další desku Sto let na cestě. A tak senzační Kartáček na zuby a Stodolní, obě na texty Pavla Šruta, jsou bohužel našimi posledními společnými.

Petr Skoumal určitě někde nahoře „... sedí a poslouchá jazz, zdá se mu to, jako by to bylo dnes...“

A jestli ještě někdy vlezu do studia něco nazpívat, určitě uslyším v duchu to jeho: „takhle ne, spíš to zkus lehčeji, jo, jo, to je ono!“ Jednu jeho pecku, co se nám na poslední desku nějak nevešla, tady pořád mám, tak třeba...

MICHAL PROKOP
HUDEBNÍK, SKLADATEL,
ČLEN DOZORČÍ RADY OSA

29. 9. 2014